

40 Mars Tjeneste omtrent 65 pCt., medens de tilsvarende Tal efter Loven af 1876 ere henholdsvis 30, 45 og 60 pCt.

Fortrinnet ved den i denne Lov indførte Forandring af Principet for Pensionsberegning er det, at enhver Pension kommer, under Hensyn til Tjenestetidens Længde, til at staa i et bestemt Forhold til den vedkommendes Tjenesteindtægt, hvilket paa dobbelt Maade var udelukket ved Loven af 1851. For det første kunde nemlig denne Lovs Pensionsbeløb ikke paavirkes af nye Lønningslove som saadanne, og for det andet maatte Hensynet til visse, væsentlig ved de militære Tjenestegrader begrænsede Pensionsklasser i Forbindelse med, at Lønningsvilkårene for de væsentlig til samme Tjenestegrad hørende og derfor i samme Pensionsklasse indbefattede Personer faktisk være mere eller mindre indbyrdes forskellige, nødvendigvis medføre, at det Procentbeløb, der under Hensyn til Tjenestetidens Længde paaregnedes som Pension, kun var nøjagtigt gældende for Klassens Middellønning, hvoraf fulgte, at om end den største Del af Pensionerne nogenlunde nær svarede til Normalprocenten, kunde der dog i hver Pensionsklasse falde Pensioner, hvoraf nogle vare ikke ubetydeligt større og andre i samme Grad mindre, end de vilde have været efter den normale, paa Middellønningen påsende Procent. Denne sidste Mangel ved Pensionsbestemmelsen har dog næppe virket i meget stort Omfang, da meget betydelige Afvigelser fra Klassens Middellønning vistnok have været Undtagelsestilfælde, og i hvert Fald vare de tilstedeværende Afvigelser fra Klassens Middellønning fuldt oplyste, saa at det klart nok i 1851 var Lovgivningens Willie, at der skulde ses bort derfra. Men desto større har Virkningen været af den forstaaede Mangel, at det tilsigtede Procentforhold imellem Lønning og Pension nødvendigvis maatte forrykkes ved Gennemførelsen af nye Lønningslove, saa at det maatte siges at være i god Overensstemmelse med Forudsætningerne, for Loven af 9. April 1851, at dennes Pensionsstatier underkastedes en Revision, for at det oprindelig tilsigtede Forhold imellem Pension og Lønning kunde bevares, efter at nye og gunstigere Lønningsbestemmelser vare traadte i Kraft.

Dette sidste skete ved Hærens Lønningslov af 25. Juli 1867 og Søværnets Lønningslov af 15. Maj 1868, og som Følge deraf blev der, da ogsaa under Rigsdagens Samling 1869—70, fremsat Forslag til en i den nævnte Retning revideret Pensionslov for de militære Underklasser; men det lykkedes ikke at føre dette Lovforslag igennem. Da der der-

efter, ved de to Love af 17. Maj 1873 yderligere bevilgedes Lønningsforhøjelser i ifferinge Udstrækning for Hærens og Søværnets Underbefalingsmænd og med dem ligestillede, blev Misforholdet imellem Lønningerne og de i Loven af 9. April 1851 hjemlede Pensioner endnu større end det allerede var blevet ved Lønningslovene af 1867 og 1868, og der blev derfor i Rigsdagssamlingen 1873—74 paany fremsat Forslag til en revideret Pensionslov. Heller ikke dette Lovforslag kunde imidlertid gennemføres, og det samme blev Tilfældet med de i 1874 og i 1875 paany fremsatte Lovforslag; først i 1876 blev det atter gentagne Lovforslag vedtaget og derefter under 20. November 1876 stadfæstet.

Denne fra Regeringens Side saaledes fem Gange gentagne Fremsettelse af Forslag til Pensionslovens Revision paa Grund af de nye Lønningslove hvilede naturligvis paa en stærk Overbevisning hos den om, at Billighed krævede en saadan Revision; men Lovgivningsmagten stillede sig som anført anderledes til Spørgsmaalet herom, medens dog den endelig vedtagne Lov af 20. November 1876 indeholdt den Indrømmelse, at Loven fik tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1874, saaledes at alle fra denne Dag eller senere begyndende Pensioner omberegnedes efter de nye Bestemmelser, og da Lovgivningsmagten herved vel havde erkendt et Billighedskrav paa, imod hvad der laa i Forholdets egen almindelige Natur, at saa allerede indtraadte Pensioner omberegnedes til Forhøjelse, men samtidig bestemte, i hvilket Omfang et saadant Billighedskrav skulde fuldbyrdes, er det klart nok, at videre gaaende Konsekvenser heraf ikke i og for sig med Rette kunne drages.

Smidlertid maa det dog sikkert erlendes, at den i Loven af 20. November 1876 fastsatte Tidsgrense for dens Tilbagevirken var vilkaarlig draget, idet det ikke kan stønnes, hvorfor Loven, naar den dog i Betragtning af det ved de gældende Lønningslove forarsagede Misforhold imellem oppebaaret Lønning for Afstedigelsen og tilstaaet Pension efter denne, fræveg det i og for sig korrekte Princip, at enhver Pension beregnes efter den Pensionslov, under hvis Vilkår hans Tjeneste er udført og afsluttet, uden at kunne paavirkes af senere Pensioneringsbestemmelser, da kun gjorde denne Indrømmelse til Fordel for en ved en Tidsgrense bestemt Del af de Pensionister, der havde lidt under hint Misforhold; og nægtes kan det ikke, at netop dette, at Loven erkendte Tilstedeværelsen af et Billighedskrav uden at lade det saa Virkning til Fordel for alle, der i saa Henseende vare lige stillede og allerede ved det af Regeringen i 1869 fremsatte Lovforslag havde gjort sig Daab